

tyschite su, kak won je pokutu czinit sa zylu
 czlowistku schlachtu, czepetał a žrał, kak
 jemu tač je wordowało, kajž liedom schitkim
 kudym rieschnikam romadzi tač bydž može,
 kak won we jich schitkich meni to wokomie-
 njaze modaczie a wotspowiedanie wubiedził,
 wupłakał, wuprošył a wupocził je, we
 człowicžnej parschoni, we tym stalczi teho
 rieschneho czietka, kajž jedyn druhi człoweł a
 na waschnju kajž jedyn człoweł namyřany,
 na svojich kolenach we sprožnej a nutyrnej
 modlitki,

Dyž ton poczińš, praju ja, we svojim žylym
 bycžu psched naschimaj woczomaj steji, je kwilu
 djetak, nascha duscha je šo do pschemyslenja
 šeho teho łobofo nuž podała: da šej jedyn
 pomhacž nemože, šo jenemu pschi tym šobu nuž
 panyež nedyrbjalo; „Nietk nemožu subeny
 „bydž, wono je nemožne, nie, ach nie„! aby:
 „twoje krowawe wupocženie, pruskelie a žalosje
 „nie, martra, stysknoš, pschekłoczie je mi,
 „Jesu, ktroschteji„

To je ta jena mysl. Ta druga je: „Je-
 „nicžny psches twoje wumreezi, moj kneže, mam
 „ja žiwenie ty sapłacził šy samne„. Ja nepo-
 trebam žaneje drugeje rady a pomogy, ja šej
 tejšch nochju šam pomhacž; ja zu tu staroš
 mojeje duschie nietko temu poruezič, kiž ju se
 swojej kriu je wukupił a kiž je tač wele wustacž
 dyrbjak, šo ja wumoženy šym.

Wono